

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 16. S. Bernadus in Germania.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Christianos non invenirent emptores, quia vasa sacrilege rapta, data pecunia, sua facere horrebant, ea vendebant Judæis, a quibus contracta & refusa ad usus deinde profanos adhibebantur.

Itaque Abbas Cluniacensis Regem hortatur; puniret sacrilegos Judæos, ab iisque opes extorqueret, quibus adjutus bellum Saracenis inferret.

§. XVI.

S. Bernardus in Germania.

Sanctus Bernardus itinere in Germaniam suscepto, ad prædicandum bellum Sacrum, Moguntiam venit, ubi Rudolphum monachum, magna apud populum auctoritate pollentem, habuit.

Hunc ad se accersitum & objurgatum, quod contra officium monasticæ professionis ageret, tandem ad promittendum obedientiam & reditum in suum Monasterium compulit.

Indignabatur populus, nihilque propius fuit, quam ut seditio commoveretur; sed tamen concepta de S. Bernardo Sanctitatis opinio feroces continuit. Inde S. Abbas Francofordiam divertit ad Regem Conradum, pacem inter ipsum & quosdam Principes conciliaturus. Ibi cum Rege secreto agens suavit, ut pro salute animæ suæ, accepta Cruce, sacræ expeditioni se præfuturum edito

Sæcul. XII.
A.C. 1146.

Otto I. Frising. c. 39.
IV. c. 3. vit.
S. Bernard. Lib. VI. c. 1.

c. 4.

Sæcul. XII.
A. C. 1146.

c. I.

voto promitteret. Sed Rege respondente nullum sibi hujus rei esse propositum, S. Bernardus vehementius instare non est ausus. Dum vero Francofordiæ versatur Vir Sanctus, rogatur instantissime ab Hermanno Episcopo Constantiensi, qui in illa urbe apud Regem erat, ut ad se Constantiam diverteret. Repugnat animus Claramvallem ad suos redire festinantis, a quibus avulsus jam anno propemodum integro degebat. Victas tamen manus dedit perseveranti Episcopo, & non solum suis verbis roganti, sed etiam aliorum Episcoporum & ipsius Regis preces, ut istud sibi a Bernardo impetrarent, adhibenti; quin etiam vocantis Dei nutum deprehendere sibi videbatur. In illo itinere multa edidit miracula, quorum historiam accurate scriptam habemus. Eam enim rogatus a Samsone Archiepiscopo Remensi, Philippus, S. Abbatis in illa profectione comes, literis mandavit, cum esset Archidiaconus Leodiensis; sed tunc conversus, ubi ex Germania rediit, monasticum habitum Claravalle induit. Porro ista historia, Ephemeridis modo conscripta, Acta omnia a prima dominica Adventus, prima die Decembris, anno millesimo centesimo quadragesimo sexto, usque ad Feriam quintam, diem secundam Januarii, anno millesimo centesimo quadra-

quadragesimo septimo, complectitur. Sæcul. XII.
A. C. 1146.
Philippus omnes illos loquentes inducit, qui secum istorum miraculorum testes extiterunt, videlicet, Hermannum Episcopum Constantiensem, & Eberhardum ejus Capellanum, Abbates duos Baldinum & Frowinum, Monachos duos Gerardum & Geofridum, Clericos tres Philippum, qui est ipse Scripti auctor, Ottonem & Franconem, & tandem Alexandrum Coloniensem, qui se ipsis iter facientibus socium dedit. Suntque universim viri decem, qui hæc Miracula testata faciunt.

§. XVII.

S. Bernardi Miracula.

Narrationis exordium hujusmodi est:
Hermannus Episcopus dicit: Parochus ruralis Herenbeimensis a me ad id ipsum vocatus, mihi affirmavit, quod vir, de ipsius familia, annis decem cæcus, cum a prætereunte Crucis signo munitus fuisset, prima Dominica Adventus lumen oculorum receperit, quamprimum deinde reversus in domum pedem intulisset. Idem ab alio referrî audiveram, atque hæc res in tota provincia exploratissima est. Eberhardus Capellanus dicit: Narrantes audivi viros duos fide dignos, alterum Presbyterum & alterum Monachum, quod in Vico Lapenbeimensi cæci duo eadem die

D 3

per